

enyhébb jövedéki kihágásokra egy súlyosabb új szabályozás teremtesse? A felelet csak egy lehet: semmi szükség nincs rá. A Harmincadhiv. Utasítások hatályon kívül helyezésével a 800/1916. I. M. sz. rendelet fenntartásával a bűnvádi perrendtartás szabályainak szigorú alkalmazásával a magyar pénzügyi igazgatás büntetőjogi védelemre szoruló intézményei teljes védelemben részesülnek.

Pénzügyi jogalkotás.

A váltóval teljesített fizetések általános forgalmi adókötelezettsége. Az általános forgalmiadó szabályai és az a körül kifejlődött joggyakorlat körében úgy jogi, mint gazdasági szempontból a legtöbb kifogás a törvény 31. §-a (3) bekezdésének azon intézkedése ellen merült fel, hogy az adókötelezettségen nem változtat, hogy a fizetés nem készpénzben, hanem más módon (pl. jóváírással, csekkkel vagy váltóval) történik. A pénzügyi hatóságok a váltó átvételét minden esetben adóköteles bevételnek tekintették. A közigazgatási bíróság az eső időben szankcionálta ezt a jogi felfogást. A magánjogi bírói gyakorlat már évtizedek óta különbséget tett a fedezeti váltók és a kiegyenlítésül, fizetésül szolgáló váltók között akként, hogy a váltót általában fedezeti váltónak minősítette és kiegyenlítésül, fizetésül szolgáló váltónak azt tekintette, amelynek adásával a felek közötti kifejezett megállapodás folytán az alapkötelem nováció révén megszűnt és hitelügyletté alakult át. A közigazgatási bíróság később engedett merev álláspontjából és elvileg elfogadta a fedezeti váltó fogalmát forgalmi adójogi szempontból is, de még mindig a magánjogi bírói gyakorlattal ellentétben szabályként a váltót fizetésnek tekintette és csak külön kifejezett megállapodás esetén ismerte el a váltó fedezeti jellegét.

A váltó átvétele alkalmával tehát rendszerint a forgalmiadó lerovandó volt, vagyis a forgalmiadó esedékes volt, mielőtt az adózó fizetés jellegével bíró bevételhez jutott volna és fizetendő volt akkor is, ha a váltó beváltásra nem is került.

A pénzügyi hatóságok és a közigazgatási bíróság álláspontjának logikus következménye az kellett volna hogy legyen, hogy ha a váltó fizetésnek számít és a forgalmiadó lerovandó, úgy, ha a váltó célját nem éri és az adós által beváltásra nem kerül, ez a körülmény a fizetés visszatérítésének legyen tekintendő, aminek folyományaként a törvény 49. §-a alapján a lerótt adó visszatérítésének van helye. A közigazgatási bíróság gyakorlata szerint azonban ezen az alapon a lerótt adó visszatérítésének helye nem volt.

A pénzügyminiszter az 1928. évi 95.000 számú rendeletében (közzétételezt a Budapesti Közlöny 1928 július 1-én megjelent 148. számában) az eléje tárt jogi és gazdasági érvek hatása alatt az 1927. évi V. t.-c. 36. és 37. §§-aiban nyert fel-

hatalmazás alapján, tehát a törvény erejével, újból szabályozta a váltóval kapcsolatos forgalmi adó lerovás kérdését ugy anyagi, mint eljárási vonatkozásban. Ez a rendelet haladást jelent az eddigi gyakorlattal szemben, de különösen az eljárási részben több olyan intézkedés van, amely módosításra szorul és értesülésünk szerint a szükséges módosításokra rövidesen sor is kerül.

Az általános szabály továbbra is az, hogy a váltó fizetésnek számít és az adó alapja a váltóban kitett összeg, az adófizetési kötelezettség pedig a váltó átvételekor áll be. A szabályszerű könyveket vezető olyan adózó azonban, aki üzleti könyveivel, levelezéseivel bizonyítani tudja, hogy a váltót nem fizetésként; hanem követelésének biztosítására kapta (fedezeti váltó), az adót nem a váltó átvételekor, hanem a teljesített fizetések átvételekor tartozik leróni. Ha azonban a váltót forgatmánnyal ellátva továbbadja, az adófizetési kötelezettség a továbbadás napján áll be.

A váltó fedezeti jellege a váltó továbbadása esetén sem áll be azonban, ha kifejezett megállapodás szerint a váltó birtokosa a fedezeti váltót saját beváltási kötelezettsége mellett továbbadhatja.

A váltó értéke után lerótt forgalmiadó arányos része visszatérítésének van helye, ha a váltóbirtokos bizonyítani tudja, hogy az adósa ellen vezetett csődeljárás vagy csődönkívüli kényszeregyezségi eljárás (ideértve a bíróilag jóváhagyott magánegyezséget is) miatt követelése egyáltalán nem, vagy csak részben nyert kiegyenlítést. A visszatérítés iránti kérelem a csődeljárás befejeztétől számított 6 hónap alatt a pénzügyigazgatásnál terjesztendő elő. A rendelet életbelépése előtt már befejezett ügyekben az életbelépéstől számított 6 hónap alatt terjesztendő elő a kérelem. A kérvényben fel kell sorolni az adófizetésnek megtörténtét igazoló adatokat, csatolni kell az eredeti váltót, a követelés azonosságának igazolására szolgáló bizonyítékokat, a csődeljárás befejezésére vonatkozó bírósági végzést, kényszeregyezség esetén az eljárás befejezésére vonatkozó bírósági végzést és az egyezségi jegyzőkönyv hiteles másolatát. Nyilatkozatban felhatalmazandó a pénzügyigazgatóság arra, hogy a becsatolt váltót legkésőbb 5 év alatt megsemmisítheti.

A rendelet 1928. évi július hó 1-én lépett életbe. Miután a rendelet lényegesebb hibái minden valószínűség szerint rövid időn belül korrigáltnak fognak, azoknak részletes ismertetését mellőzzük.

A fuzió illetékmentességi határidejének meghosszabbítása.

A pénzügyminiszter 1928. évi 1560/P. M. számú rendeletében (közzététetett a Budapesti Közlöny 1928 július 1-én megjelent 148. számában) a fuzió illetékmentességnek 1928 június 30-án lejárt határidejét akként hosszabbította meg, hogy a kedvezményes intézkedések alkalmazást nyernek akkor, ha az egyesülést